

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 678/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	D. K.	W dniu 18 czerwca 2019 roku około godz. 12.10 w P., woj. (...), kierując samochodem osobowym marki M. (...) o nr rej. (...) jadąc ul. (...) na wysokości posesji nr (...) wykonując manewr cofania naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu	

		<p>ładowym w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności, nie upewnił się czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda i tyłem pojazdu potrącił pieszą K. C. znajdującą się na jezdni, czym nieumyślnie spowodował wypadek, w którym K. C. doznała obrażeń ciała w postaci: stłuczenia stawu barkowego i łokciowego lewego, złamania końca obojczyka lewego oraz złamania</p> <p>przekrętarsowego i podkrętarsowego kości udowej lewej, przy czym obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała trwające dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego.</p>	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. W dniu 18 czerwca 2019 roku około godz. 12.10 D. K. wyjeżdżał z przybłokowego parkingu na ul. (...) w P. Kierował samochodem marki M. (...) o nr rej. (...). W momencie rozpoczęcia manewru cofania poruszał się bardzo wolno.</p> <p>Zauważył A. W. - N., która szła chodnikiem z lewej strony i zatrzymał się. Kobieta również się zatrzymała. D. K. odebrał to, że A. N. przepuszcza go, dlatego też kontynuował</p>	<p>1) wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>2) zeznania świadka A. N.</p> <p>3) częściowo zeznania K. C.</p> <p>4) częściowo zeznania J. C.</p> <p>5) protokół oględzin miejsca wypadku drogowego</p> <p>6) protokół oględzin pojazdu</p> <p>7) notatka urzędowa</p>	<p>1) 22, 87, 155v-156</p> <p>2) 25v. 87v-88</p> <p>3) 126v-127</p> <p>4) 27v-28, 88v-89v</p> <p>5) 2-4</p> <p>6) 5-6</p> <p>7) 1</p> <p>8) 132-137, 156-157v.</p>	

<p>manewr cofania. Spojrzał we wszystkie lusterka, żeby upewnić się, że nie jedzie i zaczął powoli wyjeżdżać. Podczas cofania wykonywał lekki manewr skrętu w lewo, tak żeby ustawić się równolegle do jezdni. Podczas cofania nie obserwował drogi za pojazdem. W tym samym momencie po drugiej stronie drogi szła pokrzywdzona K. C.. Rozpoczęła przechodzenie na drugą stronę jezdni po skosie w niedozwolonym miejscu. K. C. widziała cofający pojazd oskarżonego jednak kontynuowała przechodzenie przez jezdnię. A. N. widząc to krzyknęła, żeby ostrzec pokrzywdzoną przed cofającym pojazdem. K. C. obejrzała się ale z powodu swoich ograniczeń ruchowych nie miała możliwości szybkiej reakcji na zagrożenie. D. K. uderzył ją tyłem auta. Kobieta upadła na jezdnię. D. K. wysiadł z samochodu, podszedł do pokrzywdzonej i próbował jej pomóc. Na miejsce wypadku została wezwana karetka pogotowia.</p>	<p>8) pisemna i ustna opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej</p>		
<p>2. Do wypadku doszło na skrzyżowaniu. Jezdnia w tym miejscu miała szerokość 6 metrów i 2 pasy ruchu. Obowiązywało ograniczenie prędkości 50 km/h. Z miejsca gdzie</p>	<p>protokół oględzin miejsca wypadku drogowego</p>	<p>2-4</p>	

<p>przechodziła K. C. nie było chodnika.</p> <p>Warunki atmosferyczne były dobre, jezdnia była sucha, czysta i gładka. Pogoda była słoneczna, brak opadów, mgły i wiatru.</p>			
<p>3. Oskarżony wyjeżdżał tyłem z dojazdu do posesji i włączał się do ruchu. Był obowiązany do zachowania szczególnej ostrożności oraz ustąpienia pierwszeństwa innym uczestnikom, w tym przypadku pieszej. Technika jazdy kierującego w manewrze cofania spowodowała zagrożenie w ruchu drogowym i była w bezpośrednim związku przyczynowo – skutkowym z zaistnieniem zdarzenia. Oskarżony w trakcie cofania nie obserwował drogi za pojazdem.</p> <p>Piesza przechodziła przez jezdnię poza przejściem dla pieszych. Jest to dozwolone, pod warunkiem, że nie spowoduje to zagrożenia ruchu bądź utrudnienia ruchu pojazdów. W każdym przypadku obowiązuje zasada szczególnej ostrożności. Piesza w przedmiotowych warunkach drogowych dysponowała pierwszeństwem. Zapoznała się z zagrożeniem. Widziała cofający samochód i</p>	<p>Pisemna i ustna opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej</p>	<p>132-137, 156-157v</p>	

mogła przeciwdziałać zagrożeniu. To, że nastąpił skutek w postaci potrącenia oznacza, że piesza pomimo swoich ograniczeń ruchowych, weszła na tor jazdy samochodu i nie zdążyła przejść bezpiecznie. Manewr cofania kierującego nie był dla niej zaskoczeniem. Piesza, dla swojego bezpieczeństwa, powinna była wziąć pod uwagę swoje ograniczenia ruchowe i uwzględnić zasadę ograniczonego zaufania w odniesieniu do kierującego.

Dostrzegając zagrożenie mogła powstrzymać się od dalszego ruchu. Widziała cofający pojazd a mimo to kontynuowała przechodzenie przez jezdnię. Przechodząc po skosie jezdni nie szła drogą najkrótszą. W jej przypadku, przy ograniczeniu ruchowym, miało to znaczenie dla jej bezpieczeństwa aby jak najszybciej mogła opuścić jezdnię. Dlatego też uzasadnionym byłoby to, żeby piesza korzystała tylko z miejsca przeznaczonego do przechodzenia przez jezdnię – oznakowanego przejścia dla pieszych.

Przyczyną wypadku był zbieg błędów kierującego (70%) i pieszej (30%).

4. K. C. była trzeźwa w chwili zdarzenia.	protokół badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym	7	
5. D. K. prowadząc pojazd mechaniczny znajdował się w stanie po użyciu alkoholu. Badania trzeźwości przeprowadzone o godz. 12:36 wykazały stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 0,12 mg/l, kolejne wykonane o godzinie 12:54 wykazały stężenie na poziomie 0,09 mg/l i o godzinie 12:58 wykazały stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 0,09 mg/l.	protokół badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym	8	
6. K. C. w wyniku przedmiotowego zdarzenia doznała obrażeń ciała w postaci: stłuczenia stawu barkowego i łokciowego lewego, złamania końca obojczyka lewego oraz złamania przezkrętarzowego i podkrętarzowego kości udowej lewej, przy czym obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała trwające dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego.	1) opinia biegłego chirurga 2) opinia uzupełniająca biegłego chirurga 3) karta informacyjna	1) 12 2) 127-128 3) 58-59	
7. Hospitalizacja powypadkowa K. C. na Oddziale Urazowo-Ortopedycznym (...) Szpitala Wojewódzkiego w P. odbywała się w okresie	1) karta informacyjna 2) dokumentacja medyczna 3) zeznania K. C.	1) 58-59 2) 104 - koperta 3) 126v-127 4) 27v-28, 88v-89v	

<p>od 18 czerwca 2019 roku do 25 czerwca 2019 roku, gdzie m.in. wykonano zabieg operacyjny otwartej repozycji złamania i stabilizacji wewnętrznej gwoździem śródspikowym.</p>	<p>4) zeznania J. C.</p>		
<p>8. K. C. od wielu lat choruje na osteoporozę. W dniu zdarzenia stan jest kośćca był kruchy.</p>	<p>1) zeznania J. C. 2) zeznania K. C. 3) dokumentacja medyczna 4) opinia uzupełniająca biegłego chirurga</p>	<p>1) 88v-89v 2) 126v-127 3) 125 - koperta 4) 127-128</p>	
<p>9. Po wyjściu ze szpitala pokrzywdzona nie mogła się ruszać do połowy sierpnia 2019 roku. Następnie zaczęła poruszać się przy pomocy balkonika. Do dnia dzisiejszego nie może samodzielnie funkcjonować. W codziennym życiu potrzebuje pomocy innej osoby, ma problemy z chodzeniem. Poza domem porusza się na wózku inwalidzkim albo jest podtrzymywana przez syna. W związku ze zdarzeniem uczestniczyła w zabiegach rehabilitacyjnych.</p>	<p>1) zeznania J. C. 2) zeznania K. C.</p>	<p>1) 88v-89v 2) 126v-127</p>	
<p>10. Oskarżony nie był dotychczas karany.</p>	<p>dane o karalności</p>	<p>19, 78</p>	
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1, 2	wyjaśnienia oskarżonego zeznania A. N. protokół oględzin miejsca wypadku drogowego notatka urzędowa protokół oględzin pojazdu	Wyjaśnieniom oskarżonego, jak również zeznaniom wskazanego świadka należy przyznać walor wiarygodnych, są bowiem konsekwentne, logiczne i spójne. Te osobowe źródła dowodowe korespondują ze sobą. Łącznie z opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych stanowią logiczną całość, pozwalającą na odtworzenie zdarzenia drogowego z dnia 18.06.2019r. na szkodę K. C.. Ponadto A. N. jest osobą obcą dla stron. Nie ma zatem żadnego interesu w tym aby składać zeznania na korzyść którejkolwiek z nich.	

		<p>Ponadto Sąd uznał za wiarygodny wskazany nieosobowy materiał dowodowy, gdyż w toku postępowania dowodowego jego wartość dowodowa nie wzbudziła wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.</p> <p>Wskazany osobowy i nieosobowy materiał dowodowy wzajemnie się uzupełnia i koresponduje ze sobą dlatego też zasługuje na wiarę.</p>	
1, 7, 8, 9	zeznania K. C.	<p>Zeznania pokrzywdzonej K. C. Sąd obdarzył walorem wiarygodności jedynie w zakresie, w jakim korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.</p> <p>W zakresie traktującym o następstwach zdrowotnych zdarzenia, relację świadka wspierają dowody z dokumentów, w tym karta leczenia szpitalnego, jak również zeznania J. C..</p>	
1,7,8, 9	zeznania J. C.	<p>Zeznania świadka mają drugorzędne znaczenie i pełnią rolę raczej posiłkową. J. C. nie był naocznym świadkiem zdarzenia, zeznaje co do okoliczności mających miejsce w następstwie potrącenia. W zakresie traktującym o następstwach zdrowotnych zdarzenia, relację świadka wspierają</p>	

		dowody z dokumentów, w tym karta leczenia szpitalnego tuż po wypadku, ale także rehabilitacji, dalszego leczenia, innych następstw zdarzenia na szkodę pokrzywdzonej.	
6,7,8	opinia biegłego chirurga pisemna i ustna uzupełniająca karta informacyjna dokumentacja medyczna	<p>Sąd podzielił wnioski opinii biegłego chirurga. Powstałe początkowo sprzeczności i niejasności zostały należycie przez niego wyjaśnione, a wyjaśnienia te znajdują oparcie w zebranych wskazanych dowodach. Opinia została poprzedzona analizą obszernej dokumentacji medycznej pokrzywdzonej. Po dopuszczeniu opinii uzupełniającej jest ona jasna, wewnętrznie niesprzeczna, kompletna. Wydana w sprawie opinia biegłego lekarza R. K. nie budzi zastrzeżeń pod względem fachowości i rzetelności.</p> <p>Ponadto Sąd uznał za wiarygodny wskazany niesobowy materiał dowodowy, gdyż w toku postępowania dowodowego jego wartość dowodowa nie wzbudziła wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.</p>	
1, 3	Pisemna i ustna opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków	Biegły przedstawił dwa warianty ruchu pieszej, ponieważ na etapie wydawania przez niego opinii istniały dwie	

drogowych i techniki samochodowej

wersje zdarzeń, co do sposobu poruszania się pokrzywdzonej przed wypadkiem.

Istniały wówczas dwie różniące się między sobą wersje toru ruchu pokrzywdzonej – jeden wynikający z zeznań pokrzywdzonej, a drugi z zeznań świadka A. N.. W celu wyjaśnienia tych rozbieżności, Sąd na rozprawie w dniu 22.03.2021 r. ponownie przesłuchał oskarżonego. Pozwoliło to na precyzyjne odtworzenie przebiegu zdarzenia, a w konsekwencji przyjęcie drugiego wariantu opinii biegłego (rys. 2.2.1). Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie korespondują bowiem z zeznaniami A. N..

Opinie pisemna i ustna uzupełniająca są pełne, jasne i brak w nich wewnętrznych i zewnętrznych sprzeczności. Ponadto są kompatybilne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Biegły przy sporządzaniu opinii miał na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jak chociażby wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadka A. N., zeznania pokrzywdzonej, protokół oględzin pojazdu, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego.

		<p>Biegły w sposób konsekwentny stwierdził, iż do wystąpienia wypadku przyczynili się zarówno oskarżony jak i pokrzywdzona w zakresie szczegółowo wskazanym w opiniach. Biegły wyliczył procentowy udział każdego z uczestników ruchu drogowego – przy przyjęciu drugiego wariantu w ogólnym błędzie prowadzącym do zaistnienia zdarzenia obarczając w tym zakresie w 70 % oskarżonego.</p> <p>Reasumując przyczyną wypadku był zbieg błędów kierującego (70%) i pieszej (30%).</p>	
4, 5	protokoły badania trzeźwości	<p>Badania trzeźwości uczestników zdarzenia drogowego przeprowadzone zostały zgodnie z wymogami określonymi w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 1997 r. Nr 98, póź. 602 z późn. zm.). Dokumenty w postaci protokołów badania trzeźwości uczestników zdarzenia drogowego z dnia 18 czerwca 2019 zostały sporządzone w sposób jasny i przejrzysty.</p> <p>Sąd uznał za wiarygodny wskazany nieosobowy materiał dowodowy, gdyż w toku postępowania dowodowego jego wartość dowodowa nie wzbudziła wątpliwości Sądu, nie była</p>	

		również kwestionowana przez żadną ze stron.	
10	dane o karalności	Sąd uznał za wiarygodny wskazany nieosobowy materiał dowodowy, gdyż w toku postępowania dowodowego jego wartość dowodowa nie wzbudziła wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1	Częściowo Zeznania K. C.	<p>Należy odmówić waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej w zakresie, w jakim relacjonuje ona na okoliczność toru swojego ruchu przed wypadkiem. Pokrzywdzona podnosi, że poruszała się chodnikiem, a z przeciwnej strony szły dwie tęgie kobiety. Zeszła z chodnika, żeby je przepuścić i szła po jezdni przy samym krawężniku.</p> <p>Taka wersja nie znajduje odzwierciedlenia w ujętych łącznie zeznaniach A. N. - naocznego świadka zdarzenia oraz wyjaśnieniach oskarżonego. Ich analiza pozwoliła na odtworzenie</p>	

		<p>toru ruchu pokrzywdzonej. W oparciu o nie ustalono, że pokrzywdzona przechodziła po skosie z jednej strony drogi na drugą w niedozwolonym miejscu.</p> <p>A. N. jest osobą obcą dla stron. Nie ma zatem żadnego interesu w tym aby składać zeznania na korzyść którejkolwiek z nich.</p>	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	D. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Sąd dzielając kwalifikację prawną czynu przyjętą przez oskarżyciela publicznego, dokonał jednocześnie uzupełnienia opisu czynu poprzez wskazanie, że na skutek wypadku K. C. doznała również złamania przezkrętarzowego i podkrętarzowego kości udowej lewej. Sąd miał tu na uwadze uzupełniającą ustną opinię biegłego chirurga.			

Ponadto mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy Sąd uzupełnił opis czynu, iż oskarżony naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Oceniając zachowanie oskarżonego Sąd miał na uwadze art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z powołanym artykułem kierujący pojazdem jest obowiązany przy cofaniu ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i zachować szczególną ostrożność, a w szczególności sprawdzić, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia, upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda; w razie trudności w osobistym upewnieniu się kierujący jest obowiązany zapewnić sobie pomoc innej osoby.

Oskarżony naruszył powyższą zasadę ruchu drogowego, gdyż nie zachował szczególnej ostrożności i po zaniechaniu nieustannego prowadzenia obserwacji ruchu za samochodem i w otoczeniu tylnej części pojazdu, nie upewnił się co do bezpiecznego wykonania manewru, nie ustąpił pierwszeństwa K. C., która była już na jezdni w chwili rozpoczęcia cofania i w konsekwencji

potrafił pokrzywdzoną. Oskarżony był szczególnie zobowiązany do zachowania wymaganej prawem ostrożności. Zanim rozpoczął manewr cofania powinien upewnić się, czy nikogo nie ma za pojazdem oraz obserwować drogę za pojazdem w trakcie kontynuowania manewru cofania.

Oskarżony naruszył też ciążące na nim obowiązki wynikające z art. 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z tym artykułem włączanie się do ruchu następuje przy rozpoczynaniu jazdy po postoju lub zatrzymaniu się niewynikającym z warunków lub przepisów ruchu drogowego oraz przy wjeżdżaniu na drogę z nieruchomości, z obiektu przydrożnego lub dojazdu do takiego obiektu, z drogi niebędącej drogą publiczną oraz ze strefy zamieszkania. Kierujący pojazdem, włączając się do ruchu, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu.

Tym samym to oskarżony swoim zachowaniem doprowadził do wypadku drogowego. Technika jazdy oskarżonego bezpośrednio wpłynęła na zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu

drogowym. Zachowanie oskarżonego pozostawało w ścisłym związku przyczynowo – skutkowym z zaistnieniem wypadku. Gdyby bowiem zachował szczególną ostrożność i dokładnie upewnił się co do możliwości wykonania manewru cofania, ustąpił pierwszeństwa pieszej nie doszłoby do wypadku.

Mając na uwadze powyżej wskazane zasady ruchu drogowego, w ocenie Sądu oskarżony naruszył bardziej podstawowe zasady ruchu drogowego niż pokrzywdzona.

Oczywiście Sąd dostrzega, iż także pokrzywdzona nie zachowała się w sposób prawidłowy. K. C. nie zastosowała się do zasady ograniczonego zaufania, czym naruszyła art. 4 Prawa o ruchu drogowym. Zgodnie z powołanym artykułem, uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania. Pokrzywdzona widziała jadący pojazd, jednak nie zareagowała na to zagrożenie. Kierujący nie reagował, nie hamował, co było jednoznaczne, że nie stosuje się do zasad bezpieczeństwa.

Widząc zagrożenie mogła powstrzymać się od dalszego ruchu.

Ponadto zachowała się ona niezgodnie z art. 13 ust. 3 Prawa o ruchu drogowym, zgodnie z którym przechodzenie przez jezdnię poza przejściem dla pieszych, o którym mowa w ust. 2, jest dozwolone tylko pod warunkiem, że nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub utrudnienia ruchu pojazdów. Pieszy jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdom i do przeciwległej krawędzi jezdni iść drogą najkrótszą, prostopadle do osi jezdni. Natomiast K. C. przechodziła po skosie przez jezdnię.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż w dość znacznym stopniu pokrzywdzona przyczyniła się do zaistnienia wypadku.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu karnego. Oskarżony nie dał posłuchu normie prawnej, mimo iż miał taką możliwość.

W rozpoznawanej sprawie, koniecznym było rozstrzygnięcie, według której ustawy orzekać. Czyn został bowiem

popelniony w dniu 18 czerwca 2019 roku. Natomiast wyrok został wydany w dniu 26 marca 2021 roku. W międzyczasie tj. w dniu 24 czerwca 2020 roku doszło do nowelizacji Kodeksu karnego. Tym samym w niniejszej sprawie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a czasem orzekania doszło do zmiany ustawy – Kodeks karny.

Tym samym wydając wyrok w przedmiotowej sprawie Sąd miał na uwadze treść art. 4 § 1 kk, zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy ustawą względniejszą dla oskarżonego był Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstwa.

Oskarżonemu zarzucono czyn, który zagrożony jest tylko karą pozbawienia wolności. Sąd miał tu na uwadze, iż według treści art. 37a kk obowiązującego na dzień popełnienia przestępstwa, jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności

nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4.

Natomiast zgodnie z obecnym brzmieniem art. 37a § 1 kk jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może zamiast tej kary orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od 3 miesięcy albo grzywnę nie niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek.

Tym samym poprzednia treść art. 37a kk była niewątpliwie korzystniejsza.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. K.	1	1	Oceniając, iż stopień społecznej szkodliwości czynu jest dość znaczny Sąd wziął pod uwagę: <ul style="list-style-type: none"> • rodzaj i charakter naruszonego dobra jakim jest w przedmiotowej sprawie

bezpieczeństwo
uczestników ruchu
drogowego,

- rozmiary wyrządzonej szkody – pokrzywdzona doznała naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, ponadto do dnia dzisiejszego odczuwa skutki wypadku;
- sposób i okoliczności popełnienia czynu – oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu mimo, iż miał obowiązek zachować szczególną ostrożność. Ponadto nie ustąpił pierwszeństwa pieszej. Nic nie stało na przeszkodzie aby zachował szczególną ostrożność i ustąpił pierwszeństwa pokrzywdzonej. Ponadto dopuścił się zarzucanego mu czynu w warunkach dość znacznego przyczynienia się pokrzywdzonej;
- wagę naruszonych przez oskarżonego obowiązków – naruszył jedną z podstawowych zasad ruchu drogowego – zachowania szczególnej ostrożności podczas manewru cofania;
- postacią zamiaru - oskarżony działał nieumyślnie

wykazując się niedbalstwem, gdyż mógł przewidzieć możliwość popełnienia czynu zabronionego.

Jako okoliczności łagodzące Sąd poczytał przede wszystkim uprzednią niekaralność oskarżonego. D. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nadto Sąd wziął pod uwagę, iż D. K. działał nieumyślnie. Poruszał się z niewielką prędkością. Ponadto na korzyść oskarżonego przemawia zachowanie pokrzywdzonej, która również naruszyła zasady ruchu drogowego i swoim zachowaniem w sposób dość istotny przyczyniła się do zaistniałego wypadku. Nie może ujść uwadze Sądu, iż D. K. zaraz po uderzeniu pokrzywdzonej, wysiadł z samochodu i starał się pomóc K. C.. Szczerze żałował tego co się stało. Zdarzenie miało incydentalny charakter w jego życiu.

Jako okoliczność obciążającą Sąd poczytał oskarżonemu, że w chwili wypadku znajdował się w stanie po użyciu alkoholu.

W rozpoznawanej sprawie Sąd doszedł do przekonania, iż sankcja karna za przypisane sprawcy przestępstwo wskazana w art. 177

§ 1 kk w postaci kary pozbawienia wolności byłaby nieadekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, która jest wprawdzie dość znaczna, ale nie w stopniu nakazującym zastosowanie tak surowej represji, nawet jeżeli miałyby to być kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Taka kara byłaby zbyt surowa, biorąc pod uwagę okoliczności łagodzące, jakie miały miejsce w niniejszej sprawie.

Dlatego też w przedmiotowej sprawie Sąd dał prymat karze wolnościowej, zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 37a kk. Zgodnie z art. 37a kk jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec między innymi karę grzywny.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych.

			<p>Ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych Sąd kierował się wskazanymi powyżej okolicznościami.</p> <p>Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej Sąd miał na uwadze również sytuację materialną i osobistą oskarżonego. D. K. pracuje, uzyskuje regularny miesięczny dochód w kwocie 3600 złotych brutto. Jest zdrowy i zdolny do pracy. Ma na utrzymaniu dwoje dzieci. Dlatego też wysokość jednej stawki określona na kwotę 30 złotych jest adekwatna do jego aktualnych możliwości finansowych.</p>
5.	<i>1Inne</i>		
	ROZSTRZYGNĘCIA		
	ZAwarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
7.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku			

wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>W niniejszej sprawie oskarżycielka posiłkowa była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata. Tym samym poniosła koszty należące do kosztów procesu (art. 616 § 1 pkt 2 kpk). W oparciu o treść art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Sąd na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 1176 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie jednego pełnomocnika. Ponieważ zgodnie z art. 616 § 1 pkt 2 kpk wydatki strony obejmują koszt ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika, oskarżycielowi posiłkowemu przysługuje zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego od oskarżonego, co do którego wydany został wyrok skazujący. Sąd zasądzając kwotę 1176 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa</p>	

	<p>procesowego miał na uwadze treść § 11 ust. 2 pkt 3 i ust. 7, § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015r, poz. 1800 ze zm.).</p>	
3	<p>Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty sądowe, na które składają się wydatki w kwocie 1106,03 zł oraz opłata w kwocie 300 zł.</p> <p>Na wydatki w sprawie złożyły się:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym w kwocie 20 zł oraz w postępowaniu sądowym w kwocie 20 zł - na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 663 z późn. zm.); - opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych w kwocie 30 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego 	

Rejestru Sądowego (Dz. U. z 2014 r. poz. 861 z późn. zm.);

- wynagrodzenie biegłego chirurga – w łącznej kwocie 194,15 zł, na podstawie art. 618 § 1 pkt 9 kpk i § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 roku w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu karnym (Dz. U. 2013r., poz. 508 ze zm.);

;

- wynagrodzenie biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych - w kwocie 841,88 zł, na podstawie art. 618 § 1 pkt 9 kpk i § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 roku w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu karnym (Dz. U. 2013r., poz. 508 ze zm.);

Opłatę zasądzono na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

	<p>Sąd zasądzać od oskarżonego koszty sądowe miał na uwadze, iż oskarżony jest młodą, zdrową i zdolną do pracy osobą. Aktualnie pracuje. Z pracy tej uzyskuje regularny miesięczny dochód w kwocie 3600 złotych. Tym samym ma on możliwość uiszczenia zasądzonych kosztów sądowych. Nie przekraczają one jego możliwości zarobkowych.</p>	
6. 1Podpis		